

Írta: DoQ

2017. augusztus 18. péntek, 13:17

Fából és alumíniumból készült sugárhajtású repülőgépek, távirányítású hőkövető rakéták, szuperszonikus sebességű bombázók. A II. világháború alatt a Harmadik Birodalom mérnökei számtalan befejezetlen vagy csak tervrajzokon létező ötletekkel jelentkeztek, melyek közül néhány képes lett volna teljes városokat is eltüntetni a Föld színéről. Egy valamivel azonban ők sem számoltak... az idővel. A DoQ-n augusztus 19-én debütáló Titkos Luftwaffe-repülőgépek című dokumentumfilmje speciális számítógépes grafikával létrehozott felvételeken mutatja be, hogyan feszegette a harci technológia határait a világ két szuperhatalma a XX. században.

A keleti fronton az oroszok előretörése, a nyugati fronton pedig a szövetséges haderők jelentették a legnagyobb problémát a Harmadik Birodalom számára, ezért Hitlerre és mérnökeire egyre nagyobb nyomás nehezedett. Nem volt más választásuk, mint a lehető legrövidebb idő alatt kifejleszteni olyan „csodafegyvereket”, amelyekkel megnyerhetik a háborút.

Az egyik „csodafegyver” egy új típusú sugárhajtású repülőgép volt, amelynek célja az Egyesült Államok és a Brit Birodalom légierejének térdre kényszerítése lett volna. Nem egészen 74 nap alatt sikerült megalkotni az első Volksjäger (jelentése: népi vadászrepülőgép) repülőgépet. A repülő egyszerű anyagokból, teste alumíniumból, szárnyai pedig fából készültek, így csupán 90 nappal volt szükség az elkészítéséhez. Közel 900 km/órás sebességét azonban nem bírta ki a felhasznált ragasztóanyag, így használata rendkívül veszélyessé vált. A Brennender Sarg-nak, azaz „égő koporsónak” gúnyolt repülőgép nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket, hiszen mindössze egyetlen ellenséges brit repülőgép lelövése fűződik a nevéhez.

Másik „csodafegyverként” kifejlesztették a Focke-Wulf Ta 183 szuperszonikus vadászgépet, amely képes lett volna az amerikai rombolók közel 9 kilométeres magasságába repülni. A vadászgép közel 1000 km/órás sebessége miatt azonban új légifegyverekre is szükség volt. A Harmadik Birodalom a világ első huzalvezérelt levegő-levegő rakétájával, a Ruhrstahl X-4-gyel szerelte fel a repülőgépet, amelyet távirányítással lehetett vezérelni a pilótafülkéből. Éles bevetést ezekkel a fegyverekkel végül sohasem végeztek, ám az irányítási rendszer a páncéltörő rakétáknál elterjedt módszer lett. Mindemellett a németek foglalkoztak infravörös vezérlésű rakéták megépítésének lehetőségével is, ám ezek a tervek a háború alatt nem valósultak meg.

Hitler fanatikusan meg volt győződve arról, hogy a végső győzelem eléréséhez New York

Sci-fibe illő tervekkel készült megnyerni a II. világháborút a Luftwaffe

Írta: DoQ

2017. augusztus 18. péntek, 13:17

városát teljes egészében el kell pusztítani. Ebből a célból fejlesztették ki külsőre egyik legbizarrabb repülőgépet, a sugárhajtású, Ho-229 csupaszárny bombázót, amelyet a lopakodógépek elődjeként tartanak számon. A test nélküli gép képes lett volna annyi üzemanyagot tárolni, amely elegendő lett volna elrepülni New Yorkig, véghezvinni a támadást, majd visszatérni a bázisra, mindezt úgy, hogy egyedülálló kialakításának köszönhetően a gép teljesen észrevétlen marad a radarrendszerek előtt. A konstrukció azonban nem volt tökéletes, valamint a sugárhajtóművek megbízhatósága is messze állt az elfogadhatótól. 1945-re a német légierő kifogyott a tapasztalt pilótákból, üzemanyagból és az időből, ezért a bombázó bevetése végül elmaradt. Vajon hogyan alakult volna a háború végkimenetele, ha a Harmadik Birodalomnak elég ideje marad megalkotni az ötleteket?

Tudjon meg még több érdekességet a Titkos Luftwaffe-repülőgépek című dokumentumfilmből augusztus 19-én este 21.00 órától a DoQ műsorán!